

1. ஊழிற் பெருவலி யாவள மற்றொன்று கூறிலும் தான்முந(து) உறும்.
2. தெய்வத்தான் ஆகா(து) எனிலும் முயற்சிதன் மைய்வருத்தக் கூலி தரும்.
3. ஊழையும் உப்பக்கங் கான்பர் உகலவின்றித் தாழா(து) உரும்பு பவர்

மேற்கண்ட மூன்று குறள்களை எடுத்தாலாத தமிழ்ப் பேச்காளரே இல்லை எனலாம். இவற்றில் விதியின் வலிமை முதல் குறளில் கவற்படுகிறது. இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது குறள்கள் முறையே முயற்சியின் பயனையும், பெருமையையும் கூறுகிறது. அவ்வாறு முயற்சியின் பெருமையையும் கூறும்போது அக்குறள்கள் விதியின் வலிமையை உரைகல்லாகக் கொண்டே முயற்சியின் பெருமையைப் பறை சாற்றுகின்றன.

இதில் பிரச்சனை இதுதான். விதியை மதியால் வெல்ல முடியுமா?

முடியும் என்பார் ஒரு சிலர்; முடியாது என்பார் மற்றவர். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் இரு வரும் மேற்கண்ட குறள்களையே எடுத்தாண்டு தங்கள் வாதத்தை நிலைநாட்ப் பார்ப்பதுதான்.

உண்மையில் தோற்றத்தில் பார்த்தால் முதல் குறளுக்கும் மற்ற இரண்டு குறள்களுக்கும் முரண்பாடு உள்ளதாகவே தோன்றும். ஆனால் நன்கு துருவிப் பார்த்தால் மூன்று குறள்களும் ஒன்றிற்கொன்று முரண்பட்டதல்ல என்பது இனிது விளங்கும்.

அவ்வாறு துருவிப் பார்ப்பதற்கு மூன்பாக விதிக் கட்சியாரும், விதிக்கு எதிரான மதிக் கட்சியாரும் மேற்காணும் குறள்களைத் தங்கள் வாதத்திற்கு ஏற்ப எவ்வாறு வளைத்துப் போடுகிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்வது இம்மூன்று குறள்களின் உண்மைப் பொருளாட்சி ஒப்புநோக்க உதவும்.

விதிக்கட்சியார்:-விதியைவிட வலிமை மிக்கது ஒன்றில்லை. விதியை வெல்ல உங்கள் மதித்திற்கதால் என்ன சூழ்ச்சி செய்தாலும் அச்சூழ்ச்சித்

தடைகளையெல்லாம் உடைத்தெறிந்து விட்டு வீறிட்டெழும் விதி. இதுதான் வள்ளுவர்க்கு உடன்பாடு. எனவேதான்.

ஊழிற் பெருவலி யாவள மற்றொன்று கூறிலும் தான்முந(து) உறும்.

என்று கவரினார் வள்ளுவர். அன்றி என்னதான் முயற்சி எடுத்து தடுத்து நிறுத்தினாலும் எல்லாம் விதிப்படியேதான் நடக்கப் போகிறது என்ற எண்ணத்தால் ஒருவன் முயற்சியையே மேற்கொள்ளாமல் செயலின்றி கிருந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக முயற்சியின்பால் ஊக்கம் பிறப்பிக்க முயற்சியின் மேன்மையை உயர்வு நவிற்சியாக.

தெய்வத்தான் ஆகா(து) எனிலும் முயற்சிதன் மைய்வருத்தக் கூலி தரும்.

ஊழையும் உப்பக்கங் கான்பர் உகலவின்றித் தாழா(து) உரும்பு பவர், என்றும் வள்ளுவர் கவரினார். உயர்வு நவிற்சியாகத்தான் மேற்கண்ட குறள்கள் இரண்டிலும் முயற்சியை விதியை விட மேம்படுத்திக் காட்சினார் வள்ளுவர் என்று எப்படிக் கூறுகிறீர்கள் என்ற கேள்வி எழலாம்,

'தெய்வத்தான் ஆகாதெனினும்' என்பதில் வரும் உம்மையும் 'ஊழையும் உப்பக்கங் கான்பர்' என்பதில் ஊழ் என்ற சொல்லுடன் கிண்ணந்து வரும் உம்மையும் 'உயர்வுச் சிறப்பு உம்மை' ஆகும்.

இளமும் உயர்குறள் மூன்றாம்

உயர்வுச் சிறப்பு உம்மை என்ன பொருள் தரும் என்பதை ஓர் உதாரணத்தால் விளக்கலாம்.

ஒரு கிராமத்து ஏழைமாணவன் படிப்பில் ஊக்கம் காட்டிப் படித்துத் தனது விடா முயற்சியால் படைஞ்கள் பல பெற்று மாவட்ட ஆட்சியாளர் பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். அவன் அப்பெரிய பதவியில் கிருக்கும்போது ஒரு நாள் அவனுக்கு அடிநாளில் கல்வி புகட்டிய கிராமத்து ஆசிரியர் அவனைப் பார்க்க வந்தார். அவரைப் பார்த்தவுடன் பலபெரிய அதிகாரிகள் மற்றும் செல்வாக்குள்ள மனிதர்கள் கூழ அமர்ந்திருந்த அவன் உடனே எழுந்து மரியாதை காட்டி அவரை இருக்கையில் அமர்த்தி நெடுநேரம் தான் அமராமலே

நின்று கொண்டிருந்தான். அந்த பண்பான செய்கையைக் கண்ட அந்தக்ஷீமத்து ஆசிரியர் மனம் நெகிழிந்து போனார். என்னே இவன் பெருங்குணம்! ஆ இவன் இப்பொழுது பெற்றுள்ள பதவிப் பெருமைகளில் தனது பெருங்குணம் கரரந்து போகாமல் காப்பாற்றிக் கொண்டுள்ளானே இவனது பெருங்குணத்தீன் முன் மலை என்ன? அது மலையையும் விடப் பெரிதல்லவா; என்று அவர் என்னுகிறார். இந்த எண்ணத்தைத் திருவள்ளுவர் தமது குறளாளர்லில் அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். அது வருமாறு :

"நிலையில் தீரியா(து) அடங்கியான் தோற்றும் மலையிலும் மானப் பொரிது"

இங்கே அவனது பெருங்குணமானது மலையினும் பெரிது என்று கூறும் போது மலையினும் என்ற சொல்லில் வரும் உம்மை அவனது பெருங்குணத்தீன் உயர்வுக்கு உத்திச்சாக அளவு காட்டப் போடப்பட்ட உம்மை ஆகும். அதாவது மலை பெரிது என்பதுதான் உண்மை; அதன் பெருமை பெருங்குணத்தீன் பெருமைக்கு அளவு காட்டப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டது என்பது அதன் உட்கருத்து. இந்த உம்மையே உயர்வுச் சிறப்புமை ஆகும்.

அதுபோல முயற்சியின் மேன்மையைக் கூறுவதற்காக ஊழையும் என்று கூறினாலும் உண்மையில் வள்ளுவர் ஊழின் வலிமையையே இங்கும் வலியுறுத்துகின்றார். இதுவன்றி விதியின் வலிமை, மதியின் வலிமையைவிடக் குன்றியது என்று இங்கே பொருளாகாது என்பது தெளிவு. எனவே விதியே வலிது.

இவ்வாறு விதிக்கட்சியார் தம் வாதத்தை நிலை நாட்டுவேர்.

இனி, விதிக்கட்சியாருக்கு மாறாக மதிக்கட்சியார் கூறுவது வருமாறு:

ஒரு குத்துச்சன்டை வீரன் மெள்ள மெள்ள பிரபலமாகிக் கொண்டு வருகிறான் என வைத்துக் கொள்வோம். பிரபலமான பல குத்துச் சன்டை வீரர்களை ஒவ்வொருவராக வென்று வீழ்த்திவந்த அவன் கடைசியில் அகில உலக சாதனை ஏற்படுத்திய முகம்மது அவியையும் வென்றான் என வைத்துக் கொள்வோம். இங்கே முகம்மது அவியையும் என்ற பெயர்ச் சொல்லில் இணைந்து வரும் உம்மை உயர்வுச் சிறப்புமைதான். ஆனால் முகம்மது அவியை உயர்வினை அந்த உம்மை

பிப்ரவரி 2005

குறித்தாலும், ஆனானப்பட்ட முகம்மது அவியையே வென்றவன் என்பதால் அந்த உம்மையில் வரும் உயர்வு முகம்மது அவியை வென்றவனையே சாரும் அல்லவா? அதுபோல, மலை பொரிதுதான்; ஆனால் பண்புமிக்கவனின் பெருங்குணம் அதைவிடப் பொரிது என்பட்டு மலையின் உயர்வு அப்பெருங்குணம் உடையவனையே சாரும் என்பது தெளிவு. எனவே ஊழையும் என்ற சொல்லில் வரும் உம்மையால் ஊழின் உயர்வு தெரிந்தாலும், அது ஊழை வெல்லக் கூடிய முயற்சியின் மேன்மையையே சாரும். ஆகையால் முயற்சியால் ஊழை வெல்லமுடியும் என்பதே திருவள்ளுவர் கருத்தாகும்.

இவ்வாறு மதிக்கட்சியார் தமது வாதத்தை நிலை நாட்டுவேர்.

இதில் உயர்வுச் சிறப்புமைக்கு மதிக் கட்சியார் கொடுத்த விளக்கம் சரியானாலும் அதன்மூலம் திருவள்ளுவர் கருத்து கிதுதான் என்று நிலை நாட்டிலி முடியாது. காரணம், அவர்கள் வாதவழியிலேயே வேறொரு கேள்வி எழுந்து அவர்களையே மடக்க வழியுள்ளது. அதை அவர்கள் சௌகரியமாக மறந்து விடுகிறார்கள்.

இங்கே ஒன்றை நினைவுபடுத்துவது கிடைன்ற தெளிவாக்கும். அதாவது வாதங்களில் பலவகை உண்டு. அதில் கட்டகுடி பிரபாத நியாயம் என்பது ஒன்று. தமிழில் சுற்றிப் பொயும் சங்கத் துறையில் கூடும் நியாயம் என வழங்கும். இது எதைக் குறிக்கும் என்பதைப் பார்ப்போம்.

ஒரு பாலம். அந்தப் பாலத்தருகே சுங்கச்சாவடி. அந்தச் சுங்கச்சாவடியில் அரசு அதிகாரிகள் இருந்துகொண்டு அப்பாலத்தைக் கடந்து சொல்லும் வாகனங்களின் பொருட்டு வாகனச் சொந்தக் காரர்களிடம் வரி வகுவிக்கிறார்கள். இதை அறிந்த ஒருவன் வாகனத்தைப் பாலத்தீன் வழியாக ஓட்டினால்தானே சுங்கம் செலுத்த வேண்டும் என்று எண்ணி வாகனத்தை வேறு வழியாக ஓட்டிச் சென்றான். அவ்வாறு ஓட்டிச் சென்றவன் சென்ற அவ்வேறு வழியின் முடிவில், பாவம், பாலத்தருகே உள்ள சுங்கச்சாவடிக்கே வந்து சேர்ந்தான்.

அதுபோல வாதம் செய்யும் போது தீவிரவாதத்தால் ஏற்படும் இக்கட்டைத் தவிர்க்க ஏதோ ஒரு விளக்கம் கூறப்போய் அந்த விளக்கத்தீனால் தங்களது வாதத்தீன் அடிப்படையே தகர்ந்து விடுமானால் அந்த வாதத்தை சுற்றிப்போயும் சுங்கத்துறையில் கூடும் நியாயம் என்று தர்க்க

சாத்திரம் வரைந்துகாட்டும். அம்மாதிரி வாதத்தால் சாதிக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை என்பது பொருள்.

அதுபோல உயர்வுச் சிறப்பு உம்மையால் உயர்வானது முயற்சியின் மேன்மைக்கே போய் சேரும் என்று மதிக் கட்சியார் கூறிய வாதத்தினால் பிரச்சினை முழுந்து விடவில்லை. எவ்வாறென்பதைக் காண்போம்.

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று கூறினாலும் தான்மூந்து) உறும்.” என்ற குறளில் ‘மற்றொன்று கூறினாலும்’ என்பதில் உம்மை எந்தப் பொருளில் வந்தது என்று கேள்வி எழுமல்லவா? இங்கே உம்மையானது விதிக்கு மாறான எவ்வளவு பெரிய கூழ்ச்சியாயினாலும் என்று பொருள் தந்து விதிக்கு மாறான கூழ்ச்சியின் உயர்வை முதலில் வெளிப்படுத்துகிறது. இங்கே மதிக் கட்சியாரின் வாதப்படி உயர்வுச் சிறப்புமையில் உயர்ச்சி மேற்கொண்ட பொருளையே சேரும் அல்லவா? அதன்படி அத்துணைப் பெரிய கூழ்ச்சியையும் விதி வென்று தான் முந்தி நிற்கும் என்பதால் வலிமையின் உயர்வு விதியையே சாரும் என்று பொருள் தரும்.

இவ்வாறு மதிக் கட்சியாரின் உயர்வுச் சிறப்புமை பற்றிய வாதத்தை ‘ஊழிற் பெருவலி யாவுள்’ என்று தொப்புக்கும் குறளில் கூறினாலும் என்ற சொல்லில் வரும் உம்மைக்கும் பொருத்தி விதியே வலிமை மிக்கது என்று சாதிக்கலாமல்லவா? இதனால்தான் மதிக் கட்சியாரின் வாதத்தை ‘சுற்றிப் போயும் சுங்கத்துறையில் கூடும் நியாயத்தைப் போன்றது’ என மேலே கூறப்பட்டது.

இங்கேதான் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல் மீண்டும் ஆழம்பாகிறது. அப்படியானால் வள்ளுவர் கருத்துதான் என்ன என்ற கேள்வி எழுமல்லவா? கூடவே இது என்ன வள்ளுவர் ஒன்றிற்கொன்று முறணாக மூவேறு குறள்களை எழுதியிருக்கிறார் என்று வள்ளுவர் மீது சலிப்பு தோன்றுவதும் இயல்பே.

ஆனால் ஆழுந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால் இம்மூன்று குறள்களுக்கிடையே முரண்பாடில்லை என்பது இனிது விளங்கும். இது நன்கு விளங்குவதற்கு ஊழ் என்றால் என்ன? ஊழை அனுபவிக்கும் ஆன்மா எத்தகையது? என்பனவற்றை சிறிது ஆராய்தல் வேண்டும்.

கடவுள் எண் குணத்தவனாய் உள்ளது போல் ஆன்மாவிற்கு கீயல்பாய் மூன்று குணங்கள் உண்டு. அது அறிவு, இச்சை, செயல் என்பன ஆகும். ஒரு பொருள் மீது இச்சை அல்லது விழைவு அல்லது விருப்பம் ஏற்பட்டாலோழிய ஆன்மா அதனை அடைவதற்கான முயற்சிகளைச் செய்யாதல்லவா? எனவே ஒன்றை அடையும் விருப்பம் ஆன்மாவிற்கு முதலில் தோன்றும். அந்த விருப்பத்தால் தூண்டப்பட்டு ஆன்மா விரும்பியதை அடைய முயற்சியை மேற்கொள்ளும். இது ஆன்மாவின் கிரியை அல்லது செயல் என்படும். அவ்வாறு விரும்பியதை அடையும்போது அல்லது அடையாதவாறு தடைகள் ஏற்படும்போது ஆன்மாவிற்கு அப்பொருளைப்பற்றிய ஞானம் ஓரளவில் நிகழும். இவ்வாறு இச்சை தூண்ட கிரியை செய்து ஞானத்தை விளக்கிக் கொள்வது ஆன்மாவின் இயல்பு.

முதலில் ஒரு பொருளை ஆன்மா ஏன் விரும்புகிறது? அப்பொருளை அடைந்தால் ஏதோ ஒரு வகையில் இன்பம் பறவைம் என்பதாக எண்ணி அப்பொருளை அது அடைய முயல்கிறது. அடைந்தவுடன் அந்த இன்பத்தைப் பறிபோகாத வண்ணம் காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கவலை அதற்கு எழுகிறது. கவலை ஒரு வகை துண்பமல்லவா? இன்பத்தை வேண்டி அதன் வழியே கவலை என்னும் துண்பத்தை வரவழைத்துக் கொள்வானேன்? பேசாமல் அந்தப் பொருளை அடைத்தே வேண்டாம் என்று விட்டுவிட முடிகிறதா என்றால் அதுவும் இல்லை. அப்பொருள் கீட்டும் வரை ஏக்கம் என்னும் துண்பம் வந்தடைகிறது. இந்த ஏக்கத் துண்பத்தைப் பார்க்கும்போது குறைந்தபட்சம் அப்பொருளை அடைந்து சிறிது நேரமாயினும் கவலையில்லாது அனுபவிக்கலாமென்றால் சில நேரங்களில் அப்பொருள் கீட்டாதபடி தடைகள் வருகின்றன. அத்தடைகள்மீது கோபம் வருகின்றது. கோபம் வந்தவுடன் அதைத் தொப்பந்து அதற்கு இனமான மதம், மார்ச்சியம், போன்ற கெட்ட குணங்கள் ஒவ்வொன்றாய் வந்தடைகின்றன. அந்த கெட்ட குணங்கள் கெடுதியான செயல்களைச் செய்யத் தூண்டுகின்றன.

இவ்வாறு நாம் பொருள்களின்மேல் வைக்கும் விருப்பத்திற்கும் அளவில்லை. அவற்றால் நாம் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளுக்கும், செயல்களுக்கும் ஒழியில்லை.

இறைவன் என்ன செய்கிறான் என்றால் நாம் விரும்பிய பொருள்களை விரும்பிய வண்ணம் அடைவதற்கு நமக்கு உடம்பு போன்ற வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கிறான். செய்து கொடுக்கும்போது அவன் ஒரு நியதியை வைத்துக் கொள்கிறான். ஒருவன் விரும்பிய பொருள் என்ன? அதனை அடைய அவன் மேற்கொண்ட முயற்சி யாது? என்பனவற்றை அளந்து வைத்து கால்பக்குவத்தில் முன்னைய முயற்சிக்குத் தக்கபடி வேறு ஓர் உடம்பு கொடுத்து எஞ்சிய முயற்சியைச் செய்து அதனை அடையும்படி விடுகிறான்.

ஆனால் ஆன்மாவோ ஒரு பொருளை அடைய தான் கொண்டு வந்த உடம்போடு அந்த பொருளை மட்டும் அடைய முயற்சி எடுப்பதீல்லை.

உதாரணத்திற்கு, கடைக்குப் போய் வாழைப்பழும் வாங்கி வா என்று நம் வீடில் உள்ள சிறுவனை அனுப்புகிறோம் என்றால் அவன் கண்ணை முடிக்கொண்டு நேரே கடைக்குச்சென்று கடை வந்தவுடன் கண்ணைத் தீர்ந்து கடையிலுள்ள வாழைப்பழுத்தை மட்டும் பார்த்து அதை மட்டும் வாங்கிக் கொண்டு மறுபடி கண்ணை முடிக்கொண்டு நேரே வீடுக்கு வந்து சேவானா என்றால் கில்லை. அது யாராலும் இயலாது. எனவே வாழைப்பழும் வாங்க வந்த பையன் வழியில் வேறு பொருள்களைப் பார்ப்பது தவிர்க்க இயலாது. உடன் அவற்றின்மீது அவனுக்கு விருப்பம் ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பு கில்லாமல் கில்லை. அவன் அப்புதிய விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயல்வான். அந்த வேறு பொருளின் விலை என்ன என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வான். ஆனால் அதை வாங்குவதற்கு அப்போது அவனிடம் பண வசதி கிராது. ஏனெனில் அப்போதைக்கு வாழைப்பழும் வாங்கி வர மட்டுமே அவனிடம் காச தந்து அனுப்பப்பட்டு உள்ளது. எனவே அவன் வீடிற்குப் போய் அப்பாவிடம் கேட்டுப் பணம் வாங்கிக் கொண்டு உடனே கில்லாயிட்டாலும் மீண்டும் ஒருமுறை எப்படியும் வந்து அப்பொருளை வாங்கிக் கெல்வான்.

அதுபோல ஒருபொருளை அடைய தான் கொண்டு வந்த உடம்போடு அந்தப் பொருளை அடையும் முயற்சியை மேற்கொள்ளும்போது கூடவே பல்வேறு பொருள்களின் மீது புதிய விருப்பங்கள் ஏற்பட்டு அவற்றை நிறைவேற்றிக்கொள்ள ஆன்மா முயலும். ஆனால் காச வசதியில்லாத சிறுவனைப் போல் ஊழ் வசதி கில்லாத ஆன்மா அப்புதிய முயற்சிகளில் வெற்றி பெறாது நிற்கும். அப்போது

அப்புதிய பொருள்களின்மீது ஆன்மாவிற்கு விருப்பங்கள் மேன்மேலும் பெருகும். இப்புதிய விருப்பங்களை இறைவன் கணக்கில் கொண்டு அவற்றிற்கேற்ப ஆன்மாவிற்குப் பல புதிய பிறவிகளைக் கொடுக்கிறான். இதுவே ஆன்மாவின் முடிவில்லாத பிறவிச் சக்கரமாய் உருவாகிறது.

இந்தப் பிறவிச் சக்கரத்தில் முன் செய்த முயற்சிகளுக்கு அல்லது செயல்களுக்குக் கணக்கு உண்டு என்று கூறப்பட்டதே, அது சுஞ்சிதவினை என்பதாகும். அதாவது ஆன்மா தன் பல்வேறு பிறவிகளில் செய்து பலனடையாமல் எஞ்சியுள்ள பல்வேறு முயற்சிகளின் தொகுப்பு சுஞ்சிதவினை ஆகும். இதனை எஞ்சு வினை பொதியூழ், கிருப்பூழ், பண்டை வினை என்றெல்லாம் கூறுவார்.

இனி, அந்த எஞ்சுவினைப் பொதியில் குறிப்பிட்ட காலத்தில், குறிப்பிட்ட குறைப்பட்ட முயற்சிகளுக்கு ஏற்ப மீதியைத் தொடர்வதற்குச் சாதகமாயுள்ள கூழ்நிலைகள் உலகில் உருவாகும் நேரத்தில் அந்த அந்த முயற்சிகள் மற்றும் அவற்றின் பயன்களுக்கு ஏற்ப பிறவி அல்லது உடம்பை இறைவன் ஆன்மாவிற்குக் கொடுக்கிறான். அவ்வாறு இந்த உடம்பை எடுப்பதற்கு காரணமாய் விட்ட குறையாய் கிருந்து தொடர்ந்து வரும் வினைக்கு பிரார்ப்பதும், ஊழ், நிகழுழ், அனுபவ வினை என்றெல்லாம் பெயர் கூறப்படுகிறது.

இனி ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி ஒரு முயற்சியின் விட்ட குறையைத் தொடர்ந்து அதனை நிறைவேற்றி அடைய வேண்டியதை அடைய எடுக்கும் பிறவியில் குறைப்பட்ட முயற்சியை முழுமை செய்வதுடன் மேலும் பல புதிய முயற்சிகளை ஆன்மா மேற் கொள்ளுமல்லவா? அப்புதிய முயற்சிகள் மேலும் பல பிறவிகள் எடுக்கக் காரணமாய் ஏற்கெனவே கிருப்பில் உள்ள சுஞ்சித வினையடின் கூடும். இந்தப் பிறவியில் ஏற்படும் கிருந்தக் கூடுதல் வினைக்கு ஆகாயிய வினை என்று பெயர். மேலுழ், ஏறாழ், வருழுழ் என்றும் இதற்குப் பெயர்களுண்டு.

இவ்வாறு கிருப்பூழ், நிகழுழ், ஏறாழ் என்று ஊழ்வினை மூன்று வகைப்படும்.

இதில், பொருந்திய முயற்சிகளைச் செய்து இந்த கிந்த அனுபவத்தை ஆன்மா இப்பிறவியில் அடைய வேண்டும் என்பதற்கு ஏற்ப கூழ்நிலையையும் உடம்பையும் ஏற்படுத்தி தருகிறானே இறைவன் அதற்கு மூல காரணமான நிகழுழுக்கு மாறாக

முயற்சிகளை ஆன்மா மேற்கொண்டாலும் அது இப்பிறவியில் பயன் தருவதற்கு இல்லை. ஏனெனில் இப்பிறவியில் இன்னின்ன பயன்கள்தான் என்று ஏற்கெனவே விதித்து அதற்கேற்ற உடம்பையும் கூழ்நிலையையும் ஏற்படுத்தித் தந்தின் அதற்கு மாறான பயன்கள் விளைவது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? இதையே வள்ளுவார்

“உழைப் பெருவளி யாவுள மற்றொன்று
கூழிலும் தான்முந்து) உறும்.”

என்று கூறினார்.

அப்படியானால் விதிக்கப்பட்ட பயன்களுக்கு மாறாக மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளெல்லாம் வீணா என்றால் இல்லை. முன்னைய முயற்சி இங்கு இப்பிறவியில் பயன்தருதல் போல இங்கே செய்யும் முயற்சி மேலே வரும் பிறவிகளில் ஒன்றில் ஏற்கெனவே செய்த முயற்சியின் அளவிற்கு ஏற்ப பயன் தரும். இதைத்தான் வள்ளுவார்

“தெய்வத்தான் ஆகா(து) எனினும்
முயற்சிதான்
மெய்வருத்தக் கூவி தரும்.”

என்ற குறளில் உறுதி செய்கிறார். தெய்வம், பால், விதி, ஊழி என்பன ஒரே பாருள் கொண்ட பல சொற்கள்.

எனவே மேற்கண்ட குறளின் தீரண்ட கருத்தை இவ்வாறு கூறலாம். அதாவது ஒருவன் இப்பிறவியில் செய்யும் முயற்சி இப்பிறவிக்குக் காரணமான விதியின் அல்லது நிகழுமின் பயனுக்கு எதிரானதாய் இப்பிறவியிலேயே பயன்தரக் கூடாதாய் அமையினும், அம்முயற்சி வீணாகப் போகாமல் ஏற்றாழுக்குக் காரணமாய் அமைந்து, பின்னே பட்ட மெய்வருத்தத்தின் அளவாக மேல்வரும் பிறவிகளில் ஒன்றில் கூவி தரும் என்பதே அக்குறளின் தீரண்ட கருத்தாகும்.

இங்கே இவ்விளக்கத்தால் விதியின் வலிமையையும், முயற்சியின் மேன்மையையும் ஒன்றிற்கொன்று முரண்பட்டு நில்லாதவாறு வள்ளுவார் நிலைநாட்டுவதை நன்கு உணரவாம். எனவே முதல் இரண்டு குறள்களும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட தல்ல என்பது தெளிவு.

ஆனால் இத்துடனும் பிரச்சினை நின்று விவில்லை. விதியின் வலிமையையும், முயற்சியின் மேன்மையையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாதவாறு வள்ளுவார் நிலைநாட்டினாலும் “உழைந்தும் உப்பக்கம் காண்பர்” என்று தொடர்க்கும் குறளில்

விதியையே முயற்சி புறங்காணும் என்று கூறியிருக்கிறாரே அதற்கு என்ன விடை என்று மதிநுப்பம் வாய்ந்தோர் சந்தேகத்தை எழுப்பலாம்.

மறுபடியும் ஆன்மாவின் முயற்சியைப் பற்றி சிறிது ஆராய்வோமானால் இதற்கு தெளிவு பிரக்கும்.

ஆன்மா ஏன் முயற்சியை மேற்கொள்கிறது? விரும்பிய ஒன்றை அடைவதன் மூலம் இன்பம் அடைய அந்த இன்பம் நிலையானதா என்றால் உலகப் பாருள்களை அடைவதன் மூலம் வருகின்ற இன்பம் என்றுமே நிலையானதாய் இல்லாததை அனுபவத்தில் காண்கிறோம். பாசந்தீஸை தீன்மும் உண்ணுகிறவனுக்கு பாசந்தீ என்றாலே ஒரு விரக்தீ ஏற்படுகிறது. பாசந்தீ என்பது ஓர் உதாரணத்திற்குக் கூறப்பட்டது. இதையே அவரவர் விரும்பும் உலகப் பாருள்கள் அனைத்திற்கும் ஏற்றிக்கொள்ளலாம்.

எனவே உலகப் பாருள்களை அடைவதன் மூலம் வரும் இன்பங்கள் நிலையானவை அல்ல என்பது உறுதீயாகிறது. இவ்வாறு உலகப் பாருள்களை அடைவதன் மூலம் கீட்டும் இன்பங்களின் உயர்வு, தாழ்விற்கு ஏற்ப ஒவ்வொன்றாய்க் கழித்து ஆன்மா ஒன்றிற்கொன்று மேன்மையான இன்பப் பாருளை நாடுவது இயல்லே. இம்முறைமையில் ஆன்மா பரிபூரணானந்த சொருபியான இறைவனை அடைந்து அவனோடு ஒன்றி நிற்றலே நிலையான இன்பம் தர வல்லது என்பதைக் கண்டு கொள்கிறது. கண்டு கொண்டு அதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடுகிறது. ஆன்மாவின் முயற்சிகளுக்கு உறுதுணை செய்து அதன் விருப்பத்தை அடிநாளில் இருந்து நிறைவேற்றி உதவிய இறைவன் ஆன்மா தன்னுடைய ஒன்றுபட்டு நிற்க மேற்கொள்ளும் முயற்சிக்கும் உறுதுணை செய்கிறான். ஆனால் இறைவனது உதவியால் அவனது பேரின்பத்தை நுகரும் ஆன்மாவானது அதிலேயே நிலைத்து நிற்க இயலாமல் போவதுண்டு.

இதற்கான காரணத்தை ஓர் உதாரணம் கொண்டு விளக்கலாம்.

வேப்பம் பழுத்தையே கவைத்து உண்டு கொண்டிருந்து ஒரு புழு. அப்புழு ஊர்ந்து ஊர்ந்து அருகிலுள்ள ஒரு கரும்புத்தோட்டத்தில் புகுந்து, அங்கே உள்ள கவையிக்க கரும்பினை கவைக்க நேர்ந்து. இதுகாறும் வேப்பம் பழுத்தையே கவைத்து வந்த இந்தப் புழுவிற்குக் கரும்பின் அளவின்மிக்க இன்கவையைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை.

எனவே கரும்பை சுவைப்பதீவிருந்து இமைமாத்திரை ஓய்வு எடுத்தது. அந்த இமைப்பொழுதில் தாங்கமுடியாத இந்தக் கரும்பின் இன்குவைக்கு அந்த வேப்பம் பழத்தின் சுவையே தேவலாம் என்ற எண்ணால் ஏற்பட்டது. உடனே அது வேப்பமரத்தை நாடி ஓடலாயிற்று.

அதுபோல ஆன்மாவின் அனுபவ அளவிற்கு விஞ்சிய எல்லையற்ற இறைவனது பேரினாத்தை நுகர்வதிலிருந்து இமைப்பொழுது அயர்ச்சி ஆன்மாவிற்கு ஏற்பட்டாலும் வேம்பு தீன்ற புழவின் கதைபோல ஆன்மாவிற்கு மீண்டும் உலகப் பொருள்கள் மீது நாடப்ப ஏற்படக்கூடும். ஆன்மா விரும்பியதை அடைவதற்கு அடிநாளிலிருந்து உதவிவரும் இறைவன் அவ்விருப்பத்திற்கு ஏற்ப மீண்டும் பிறவி கொடுப்பான். பிறவி எடுத்தால் 'பிறசெயாது அநுவிப்பது இன்று' என்ற சித்தாந்த விதிக்கு ஏற்ப அது மேலும் பல பிறவிகளுக்கு வழிவகுத்து நிலையான இன்பத்தைக் கொடுக்கும் இறைவனிடமிருந்து ஆன்மாவை மீண்டும் நெடுங்காலம் விலக்கி வைக்கும்.

எனவே இறைவனிடம் ஒன்றி நிற்க மேற்கொள்ளும் முயற்சியே ஆன்மா பல பிறவிகளின் முடிவாக எடுக்கும் இறுதி முயற்சி என்றும், அம்முயற்சியில் சிறிதும் அயர்க்கப்பாது என்பதும் கிதிலிருந்து நன்கு தெளிவாகும். இதையே மெய்கண்பார் அயரா அன்பின் அருள் கழல் செலுப்பை என்றார். இக்கருத்தை உணர்த்தவே வள்ளுவர் ஆன்மாவின் இறுதி முயற்சியை அயர்ச்சியின்றி மேற்கொள்பவர்கள் அவர்களது கடைசிப் பிறவிக்குக் காரணமான நிகழமழையும் புறங்கானுவர் என்று குறளைமுதினார்.

ஊழைப் புறங்கானுவது ஆன்மாவின் இறுதி முயற்சியில்தான் சாத்தியம் என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தவே ஊழையும் உப்பக்கங் காண்பர் என்று தொடர்க்கும் குறளை ஆள்வினையுடைமை அதாவது முயற்சியைப் பற்றிய அதிகாரத்தில் இறுதியில் வைத்தார் என்பதை நுட்பமாக ஆராய்பவர்கள் உணர்வார்கள்.

இதில் இன்னொன்றும் உள்ளது. அதாவது தீருவள்ளுவர் விதியை வென்றுவிடலாம் என்று கவறியுள்ளாரே தவிர விதியைக் கொன்று விடலாம் என்று கவறியில்லை என்பது கவனிக்கத் தக்கது. விதியின் முதுகுப் பக்கத்தைக் காணலாம் என்றால் விதி என்ற ஒன்று இருந்தால்தானே அதன் முதுகுப் பக்கத்தைக் காண முடியும்.

பிப்ரவரி 2005

எனவே இறைவனுடன் ஒன்றி நிற்கும் ஆன்மாவிற்குக் கூட விதியின் பயன் நிறைவு பெறும் வரை விதி மெல்லிதாக தன் வன்மையிழந்து ஆன்மா பற்றிக்கொண்டு நிற்கும் உடலளவிலாவது தாக்கிக் கொண்டிருக்கும் என்பது தெளிவாகிற தல்லவா? இதுவே கைவ சித்தாந்தம் கண்ட முடிவங்கூட

எனவே உலகப் பொருள்களை அடைய விரும்பி நிற்கும் பக்குவமில்லாத ஆன்மாக்களுக்கு விதியை வெல்ல இயலாதன்றும், இறைவனுடன் ஒன்றி நிற்றல் என்ற ஆன்மா மேற்கொள்ளக் கூடிய இறுதி முயற்சியில் அயர்ச்சியடையாதவர்கள் விதியை வெல்லலாம் என்றும், அங்ஙனம் வென்றார் களாயினும் விதியின் பயன் முடியும்வரை மெல்லிதாக ஆன்மா பற்றிக்கொண்டு நின்ற உடலளவிலாவது விதி தாக்கும் என்பதும் விதியா, மதியா என்ற கேள்விக்கு விடையாவதை மேற்கண்ட விளக்கங்களால் தெளிவாக உணரவாம்.

இதனை வள்ளுவர் அங்ஙனமே ஏற்று பக்குவமில்லாத ஆன்மாக்களுக்கு விதி வளிமை மிக்கது என்பதை முதற் குறளில் கூறி, பின்னர் அந்த ஆன்மாக்கள் அதனால் விதியின்முன் நாம் எம்மாத்தீரம் என்று சோர்வுபட்டு செயலிழந்து விடக்கூடாது என்ற காரணத்தால் விதிப்பயனுக்கு மாறான முயற்சிகள் இப்பிறவியில் பயன் தராதாயினும் மேல் வரும் பிறவிகளில் ஒன்றில் உரிய கலை தரும் என்று முயற்சியின் மேன்மையை இரண்டாவது குறளில் நிலைநாட்டி மூன்றாவது குறளில் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள் தமது இறுதி முயற்சியான இறைவனுடன் ஒன்றி நிற்றல் என்ற முயற்சியில் அயர்ச்சியின்றி ஈடுபோமானால் அது விதியை வெல்லும் என்றும் கூறினார். இதுவே விதியைப்பற்றிய வள்ளுவரின் தீரண்ட கருத்து என்பதை மேற்கண்ட மூன்று குறள்களின் மூலம் சான்று காட்டி நிருபிக்கப்பட்டது.

இங்கே முதற் குறளுக்கும் இரண்டாவது குறளுக்கும் ஆன்மாவின் பிறவி வேறுபாடு கிருத்தலையும், முதலிரண்டு குறள்களுக்கும் மூன்றாவது குறளுக்கும் ஆன்மாவின் பக்குவ வேறுபாடு கிருத்தலையும் உணராதவர்க்கே மேலே கண்ட மூன்று குறள்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டது போலத் தோன்றுமென்றாலும் அவ்வேறுபாடுகளை உணர்ந்தவர்களுக்கு அவற்றின் உண்மைப் பொருளின் ஒருமை தேணாட்ட தீத்திக்கும் என்பது தீண்ணாம்.